

HUMORISZTIKUS KÉPES KOZLÓNY.

Megjelenik minden hó 1-én és 16-án.

A SZERKESZTÉSÉRT FELELŐS

BARTALITS IMRE,

KIADÓTULAJDONOS.

ELŐFIZETÉSI DIJ BUDAPESTEN, VAGY VIDÉKRE POSTÁN BÉRMENTVE: EGÉSZ ÉVRE 2 FORINT,

EGYES SZÁM ÁRA 10 KR.

ELŐFIZETHETNI:

BUDAPESTEN: VIII, ESZTERHÁZY-UTCZA 12. SZ. VIDÉKEN: MINDEN POSTAHIVATALNÁL.

Tisza Eszlár N° 2.

Német Liposén boltos zsidó feni kését,
Titkon hallni is a tányérok csengését;
A zsidó évődik, tépődik magába:
Lesz e szüz gójimvér — beüt-e a pászcha?!

Szomorúan lóg le fejéről a tincse,
Gój-hajadonokat van már a ki intse,
Antisemit redakt'r — kü nőj jön hosába
Jelzi az izraelit húsvétet lapjába.

Tisza-Eszlár elmult, — ott volt csak a jó gschäft!
Az idei pászcha hejh sehogy se jól fest;
Gój any: a lányát boltba nem ereszti,
Boltos zsidó szívét nehéz bú epezszi.

De bíz itt jön még is és pedig jó vèrmes, . . .
Örömeire vagyon iszonyú gezéresz;
Sakternek fejére felkondorul tincse:
„Gój-hajadonokat, még sincs a ki intse.“

S volna bár ki intse, vígan szökel tincse,
Mert hiszen itt vagyon közelbe a pincze,
Ha egyszer dümme gój m'ir abban lenn leszesz,
Holnapra véreddel készen áll a maczesz.

Hogy oda lejöj jön — hol egy kis csalátek?!
Gójjal ezt csinálni egy cseppet sem vétek —
Altató pálinka, cukor, édesség, bor,
Oh gezéresz, jön már, elfogta a màmor!

Egy sakterkés ragyog Tisza Eszlár felett
N^o zwei itt ékitendi az eget —
Eszlár kevés vért velt „wir háben noch besser“
Ebből leszen sokkal jobb Solymosi Eszter.“

De mi ez, gezéreszt felváltja grójsz gewalt,
Cselt a gój hajadon sejtette s elszaladt;
A sakternek búsan lekonyul a tincse,
„Gój hajadonokat még is van, ki intse.“

„Oda a szüz gój vér cda van a maczesz,
Oda van a hátunk, micsoda pászcha ez?!
Bösz vihar a leget az égig kavarja,
Irtóztató, ha sujt, a népnek haragja!“

Pholithik.

(Makáma.) z

mágnát... okár pulgár... neküm mindedj... tout-egái... Kóbikám, ha... megfag nyülni... neki is ezt... khüll majd tenni!

A vén rongyász.

— Rajz. —

Hasadt fáju tilinkóját fülepesztöen fujva, megörnyedve a batyu nehéz súlya alatt reggeltől estig nem kevesebb mint öt falut járt be Edelstein Salamon: a vén rongyász.

Már hazatérőben van s közeledik falujához, de roskatag inai alig-alig bírják a gyaloglást. Meg-megáll erős lelekzetet véve, piszkos zsebkendőjével letörli izdát homlokát, majd ismét nekiindulva kidüleszti viaszsárga szemeit s bütykös ujjain ösztönszerűleg folyton számígtatva lassan halad előre.

Végre beér a faluba, ott befordul a legutolsó házikók egyikébe a rozzant boltajtón keresztül, a hol — míg ő más irányban folytatja a geseftelés nagy mesterségét és gyűjti halomra nagy titkon a pénzt — felesége sőt, gyufát, fagygyertyáját, ostornyelet, pálinkát árul — a mint épen jön.

Batyuját a szoba egyik sarkába odavetve, leereszti fáradt tagjait egy durván faragott faszékre.

Rüfke felesége és Kóbi, Száli csemetéi sietnek őt körülfogni s mohó vágygal kérdik:

— Mith hazthál táti?

— Mith, hát azt a batyót ott a koczokban; csak tedjétek bele a többi rondjok küzé. — De mith látok?! Fagjátok mast mindjárt levetküzni Kóbi, Száli lábatakról azt a czipüt! Nem elég, hogy ha látnak nektektől az otczán a czipüket, hanem még ithun a szobában is kuptatjátok azokat; vadj azt . . . .

— De táti, te . . . .

— Csünd, ha mondok! Vadj azt hiszitek tolan, hogy a tietek táti meg von edj gazdag ór? Oh, nadjon csolatkozátok, Szegény ember vadjok; nincs nekümnek semmi sem. Azt pedig tanuljátok meg magatoknak, hodj mindig oljanost motogassátok mások elütt, omi nektek nincs, és tokorjátok el, omi nekteknek von.

Majd Rüfke feleségéhez fordula:

— Rüfkeleben édes, én már nadjon érzek mogomnak, hodj üreg, djönge vadjok és bár szegények vadjonk

is — én már todok tovább rondjot szedni a falukban.
Láthum felbe küll már hadjni ezt a mesterség...

— Ne ijeszd meg engimet tátikám!

— Becsöletes ember vadjok és djölölöm
— zaj zoll iach leben — ezeket a kotja porosztokat,
a kiknek már kezdí felnyilni a szemök mogát és nem
okorják hidni a becsöletes zsidónak, de okár-
hodj is szeretném őket megnyozni, én nem birok már
tovább.

— Gatt über die welt! mily csopás.

— Vesd meg tehát csak az ádjat, mert én be-
teg vadjom, nadjon beteg.

— Az mogában véve tolán nem is oljan nadj baj,
de ozért majd fogok hivni edj daktert... edj állot
daktert, oki nem fogja még sem oljan sokba beleke-
rölni mogát

— Mith dakter?! Neküm nem küll dakter, meg-
tkodok én péndzkiadás nélkül is lohni!...

A vén rongyász már egy hét óta nyomta az
ágyat, utoljára ugy elgyengült, hogy alig bírta fele-
ségét és gyermekeit szólítani.

Midőn már érzé végperceit közelgetni oda-
szólítá családját s leoldva nyakáról egy kis kulcsot
melyet mindig rejtve hordott, e szavakkal nyujtá oda
feleségének:

— Rűfke! meghalok. de mielőtt elhadjnálak ben-
neteket: megmondok az igozat és akarok, hodj bal-
dagok ledjetek.

— Sak gyorsan beszéljél!

— Az odvarban a szin olatt a jobb sokba van
edj güdör ásva, fülibe van edj deszkafüdel és gon-
dosan el van tokorva fülddel. Azt nyissátok fül és to-
láltok benne edj nadj láda, obban pedig sok-sok kind-
set: oronjt, ezöstöt, értéppoporikat.

— Az lehetetlen; kiogorjok mognokat a bü-
rönkből

— Mast már gazdagok vadjtok tehát. Todta ezt jól
az üreg Salamon, sak nem akarta mandani, de mast már
mégis sak megmandja. Otolsó kívánságom, hodj ha
lesz mégis tolán feltámadás — az enjim kincseket
neküm akkor 8-as komattal visszafizessétek és hodj
te Szalikám kopjál mogodnak egy báron oreságot
férjöl, te pedig Kobikám edj gráf kisasszont feleségöl.
— A böneimet a gojmokra hadjok. És most hivjatok
rabbt!

De bizony mire az megérkezett, a vén rongyász már
elköltözött Ábrahám kebelébe.

A mámi haját tépve csak annyit mondott:

„Oljan gazdag valt és sak mast todott megholni“

A dakter.

Ne kérdjétek honnan jó,

Merre van hazája?

Dakter — ő — der medeczin

Elég az hozzája.

Tudománya vagyon sok

Agyafurt fejében;

Ravasz mosoly ül — ádz

Létova szemében.

Tudákos arczot vág a
Beteg ágya mellett;
Ott az első, a mit tesz:
Kontatja a mellet.

Megforgatja betegét
Istenigazában,
S szemével végig méri
Széltében hosszában.

Vizsla-fülét illeszti
A beteg mellére,
S azt hiszi — a baj okát
Felfedezte végre.

Megfontolja, hogy mi kell
Egy jó pilulához;
Drága bár ez, de enyhet
A betegnek már hoz.

Praeskribál egy recipét
— Alul rajt' a kelte —
Ravaszul a sok közül
Gojnak kieszelte.

Hiven jár a beteg el
Pilula-szedésben...
— Harmadnapra viszik már
Temetőbe szépen.

És a sakter ajka nyil
Égnek hálát adni,
Hogy ő néki sikerült:
-- Gójt a földbe rakni.

Mardocheus.

Nach Szalántha.*)

Pécsett történt, nem is olyan régen, csak a közel-
mult napokban, a mikor a hold megújult, ez pedig
- tetszik tudni — minden kalendáriumban meg va-
gyon írva, fölösleges tehát a napot megnevezni: elég
az ahhoz, beköszönt egy olcsó János forma zsidó a
postahivatalba s kérdezi:

— Zógn zi, mikhor medj a postha nach Szalántha?

— Ebéd után egy órakor.

Felel a pósta-tiszt.

— Mehetek üvele?

— Hogy ne!

— Zehr güth. Én fogom fizetni a postásnak a
„Mokk-hetes“-be bele edj zer fájn ebéd: zafaladé vü-

*) Mutatvány a pécsi „Veréb Jankó“ apr. 1-én megjelent
első számából.

rüsüs hojmával, meg egy halbzajtli bar, s ozothán tsinálók egy geseft — megsparolók az utikhültség.

És úgy tett a mint beszéle Megebédeltette a posta-legényt, aztán együtt a posta-épületbe mentek, hol a postás nyakába vetette a level-táskát s utra-készen a zsidóhoz fordult és így szólt:

— Ha úgy tetszik mehetünk.

— Nű, vie hájszt mehetünk? . . . Hát hol van a khucsi?

— Micsoda khucsit emleget maga? Nincs nekem se kocsim, se lovam, hiszen én — gyalog-postás vagyok.

— Vajh gesrien! hodj gyaloghos postán uthuz-zék a lülke a pakhalba bele!!!

Istóczy és Mezei.

Mezei: No neked is jól oda mondogatott az „Agyonlútség,” mikor üresfejű szószátyárnak vagy minek is nevezett el hasábjain. És te ezt csak olyan nyugodt lélekkel tűröd?

Istóczy: Te monád.

Mezei: S miért?

Istóczy: Hát csak azért, mert bizonyos esetekben még a rágalom is dicséret.

Mezei: (magában) Igaza van a gojnak.

Sugnak, bugnak . . .

*Sugnak, bugnak, teringette, —
Mikor lesz már vége,
Mikor hagyják a honatyák
É sok hü-hót félbe?!*

*Nap nap után törvényt hoznak,
Nincs köszönet benne,
Minket nyuznak s a zsidókat
Dédélgetik egyre!*

*Deresfejű vén honatyák,
És ti jókkölcsek!
Ne hozzatok székérszámra
Balga törvényeket!*

*Hozzatok már egyszer jót is,
Hozzatok ily törvényt:
Takarodjék minden zsidó
Magyarhonból tüstént!*

*S akkor aztán, ha szépen nem,
Elmennek majd csúnyán, —
De gaz zsidó nem fog hizni
Magyar ember zsirján!*

Gezérész az „Agyonlútség“-ben.

Gevalt! A legfeketebb tintába mártunk a tollunkat bele: — nem sikerülte magát a német-lipcei rituális merénjlét, sőt ráadásol még az izraelitóknak a házat — hátát is jól bedűngötte goimoktól az ármánj.

... Ezt nem hadjhatonk idj... küll kigondoskodni volomit...

Meg van!

Edj gojim okort elküvetni, vadj küvetett is el erkülestelen merénjletet a liptói slovak Zvara Paula ellen (kása nem éthel; tót, madjar nem ember) ki kimorodását német-lipcei izraelitő boltos rituális merénjletével hozta makaes összeköttetésbe.

!!! Ez ténj! Ez világos! Ez togadhatlan! Csok gojimok togadhatják! És űket jellemzű orczátlansággal togodják is!!!

Ennji gozság otán már mast csok ozt szeretnének todni, hodj meddig fogják még gojim madjorok — eme a Vöröstenger mellékérűl bevándorolt barbár horda-csorda — nekönknek a nyokán űlni és bitarolni e tortománjt, ezt a mienk Igéret-fűldjét, meljet űk fenhajazva már Madjarországnak neveznek s a meljet elű-deink: a dicső kóhnok (kunok) Kohn László (tolajdonképen; Jankef) vezérlete olott foglaltak el számonkra s csok a dorva erűszokknak engedve — adtak át a hadjmazabáló madjorságnak.

Jehova választott népe! te ezth nem tórhetsz! nem, nem és még edjszer nem!

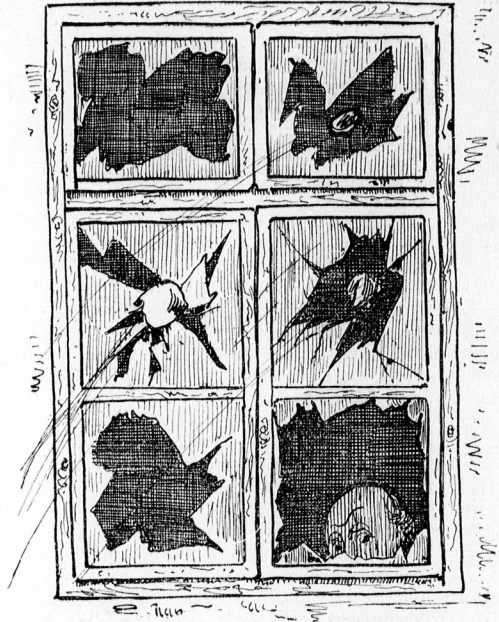
Fel tehát az edjesölésre a bitarló gojim madjorok ellen — onnjival is inkább, mivel tólünkűtől a zkeresztűség edj ojonat őj edjesölést közvetitő iradával láttatott el, a hol edjszersmind lapunkra is praenomeranczirazhatni: 12 vűrűs hadjmával per évnedjed. — A haram legesű praenomeranczirozó tetemes árleengedésben részesőli mogát.

Remelőnk hodj szavunk nem lesz kiáltó szó posztában. Praenomeranczirozottak! és mi igéerők, hodj gojim madjarságot ődj elszalasztjok, hodj Palesztinaig meg sem is állanak!

Zoj soll'n wir leben, az izany!

Szemléleti oktatás.

— Festői kép a liptói Német-Lipcséről —

Provokálta: a sakter-ármány; produkálta: a nép haragja.

Azaz átkozott névmagyarosítás.

Hogy költözött volna a másvilágra mielőtt még a ki a névmagyarosítástkigondolta.

Ennek az eszmének viselem én bélyegét a mig elek; ennek a keserű ízét hordom a siromig.

De né vélje a szánakozó olvasó, hogy a magam nevével gyűlt meg a bajom. Oh dehogy! A Bereghy név tisztességes név; így hívták az apámat is, a nagyapámat is, kutyabőrünk is van: sárga mezőben egy ökörfej.

Nekem tehát nem volt okom a nevemnek megmagyarosításával vesződnöm; magyaros az nagyon; bár inkább hívnának Dickkopfnak, Hudáknak vagy Sipiczkinék, akkor nem ért volna az a fátum, akkor nem kellene átkoznom a névmagyarosítást, akkor nem óhajtanék a saját becsületet nevenemű megszökni!

Elmondom ezt a fatalis esetet. Elpanasszalom szomorú sorsomat e papír-lapon; az érzékeny szívű olvasó talán egy könnyet ejt ez élczlapra bájos, vagy bájnélküli szeméből s ez balszam leend szívem sajgó sebére.

A dobutzában laktam, természetesen a harmadik emeleten, mint a hogy dukál oly embernek a ki sz. kir. Budapest városának vásár-felügyelői hivatalában diurnistáskodik s 35 kongó forintból kell a gavalért kiálltania.

Szobám kicsiny volt nagyon, ablak csak egy volt rajta, hanem az az utcára nézett. Bár nézett volna inkább a pinczébe!

Három hónapig voltam már lakója ennek a kis szobának s nem történt velem semmi fatalitás. Hanem egy reggel, vasárnap reggel volt, egyszerre vége lett annak a nyugalomnak, a mit annak a kis szobában élveztem.

Véletlenül kitekintettem az utcára; szemeim a szemközti lévő ház ablakain tévedeztek, midőn egyszerre szívembe nyíltat valami: megvoltam sebesítve.

Az átellenes ház második emeletének egy ablakában gyönyörű szőke női fej tűnt fel; — mit, gyönyörű? isteni, elragadó, elbűvölő! És minő szemek, minő vállak, minő parányi kezecskék! Ezt én leirni képes nem vagyok, de ha valaki leirná, gyönyörűen lemásolná.

Szóval szerelmes lettem az örülésig. Huszonnyolcz és fél éves vagyok; eddig soha sem űtötte ki magát rajtam ez a betegség, de most egyszerre veszedelmesben pusztított bensőmben, mint a keleti pestis.

Nem volt nyugtom többé. Alig vártam, hogy bezárják a hivatalát, futottam haza, kinyitottam az ablakot s lélekzetemet visszafojtva, lestem, hogy az átellenes ház ablakán mikor tekint ki az anyagi fő.

És mondhatom, hogy sokszor kitekintett Sőt — úgy tetszett nekem — észrevette néma hódolatomat s a rózsás ajkacsok mintha mosolyogtak volna felem, az a piczike kéz mintha azért emelné föl a kis fehér kendőt a bájos orrocskához, hogy nekem üdvözlötet intsen.

Mikor aztán már a bolondulásig benne voltam a

szerelemben, azt hittem, meg kell tudnom imádoztam nevét.

Az átellenes ház földszintjén fodrász bolt volt; bizonyosan tudták az én szépen nevét; megyek megfésültetem magamat, s az alatt mindent megtudok Figaró ivadékaival.

Ugy lett a mint kifőztem. A fodrászlegény minden lakót ismert s nagy bőbeszédűséggel reczitálta el hogy imádoztam férjes nő, most ebbe a fertályba költöztek ebbe a házba, férje egész nap nincs hon. farraktára van az Üllői út végén s ott tölti az időt reggeltől estig.

Tehát férje van! Leforrázva mentem haza

De hát végre is mit tesz az? Mi az a férj? Aztán egy fakereskedő? Hát van joga egy közönséges fakereskedőnek egy ilyen bájos angyalhoz?

Ez megvigasztalt. Ha a világ minden fakereskedőjét a másvilágra kell expedíálnom még sem tágitok.

És folytattam az ablakon át a kacsintgatást. Később a férj uramat is megismertem; láttam, hogyan távozik el minden reggel hazulról, s azon örült eszmével kezdtem foglalkozni, hogy megszőktetem imádoztam Amerikába.

Hah! de miként közelítek hozzá? Irtam vagy száz levelet, s aztán eltéptem valamennyit. Borzasztó eszmékkel foglalkoztam, hogy közelébe juthassak; le akartam ugarni a harmadik emeletről, akkor talán észrevesz; óriási hosszúságu deszkákról álmodoztam hogy hidat alkothassak a két ablak között.

Ily rémes gondolatokkal fejemben ballagtam le egy reggel a harmadik emeletből. A kapuban ott ácsorgott a házmester, én is megálltam, hogy még egy pillantást vehessek a szemközti házra. Egyszer csak a nevémet hallom említeni.

— Levelet hoztam a Beregi urnak, — szolt egy cselédféle leányzó a házmesterhez — merre találom?

— A der Herr von Pereki steht ja da! — mondja a házmester, átadva nekem a levelet.

Piczinyke illatos jószág volt.

— Ki küldi? — kérdem a leányt.

— Hát a Schrammer nagysága a Nro 36-ból

Szent isten, hiszen ez az én imádoztam! — Hát lehetséges e ez? Álmodom e, vagy réshég vagyok?

Futottam vissza a harmadik emeletre. Az illatos levelkét felbontani percz müve volt. Három sorból állott az egész:

Beregi ur!

Deltán látogasson meg, bizonyos dologban szeretnek önnel bizalmasan értekezni.

U. i. Miután férjemnek nem szabad tudni az ön látogatásáról, ha ő hon találna maradni megüzenem s az esetben holnap fogom várni.

Örülten tánczoltam körül a kis szobát s ezer csókot hintettem a kedves levélre, utójára elázott egészen

Tehát észrevett, tehát tudja hogy imádom, tehát megfog hallgatni s én, boldog leszek!

— Igen, ugy van Már nevémet is tudja. Óh milyen furfangosok a nők!

Szivem ugy kitágult a nagy boldogság miatt mint egy luftballon.

Beleüthetett én miattam ez napon a vásárfelügyelői hivatalba a sustorgós menykő.

A délelőtt keztyük, nyakkendők próbálgatásával, illatszerek válogatásával, állások, térdelések be tanulásával télt el. O be lassan telt!

Láttam a férj-uramat is elábolni hazulról; tehát a sors, a szerelmek különös gondviselője, mindenképen kezemre játszott.

Végre ütötte a délutáni három órát; itt az idő Szivem, szegény szivem ne repedj meg örömdöbben!

Készen voltam Hajam felbodorítva, ala Andrassy, illatárban uszott; kezeimen narancsszin keztyü pompázott még egy pillantás a tükörbe s aztán el az én istennőmhöz

A derek leányzó, a ki a kedves levelet hozta, az előszobában álldogált s vigyorogva nyitott ajtót.

— Csak menjen be az ur, már rég várja a nagysága

— Vár!?! Óh én ezerszer boldog!

Reszketve a kéjtől léptem át a paradicsom küszöbét.

Csinos salonba jutottam; de mit érdekelt most engem a berendezése, midőn ott látom a pamlagon ülve az én ideáloimat, álmainnak elrablóját, szivemnek bálványát.

Közéről még szebb volt; elragadó, elbűvölő volt.

— Ah ön Beregi ur? — szolt meg, parányi kezeekcskéjével bizalmasan intve felém.

— Igenis én, — én vagyok, — rebegém elfogultan

— Szép, nagyon szép. — De ni én azt hittem hogy ön idősebb

E nyilatkozat kissé meglepett

— No, de nem tesz semmit. Ön azt hiszem nem lesz árulóm s titokban fogja tartani bizalmamat.

— Ah! nagysád, hallgatni fogok mint a sir.

— Ezt várom öntől. Mert lássa, az ugy kissé kényes. De foglaljon helyet kérem. Tehát, hogy is kezdjem? Tudja meg tehát, hogy az én férjem igen jó ember, de kissé takarékos.

— Ah nagysád a férjek mint ilyenek.

— Igaz, igaz. S mivel én okvetlenül részt akarok venni a redoute bálban — — —

Végtelenül boldoggá tesz Nagysád, ha szándékát elősegíthetem.

— Szép öntől. Tehát nézze csak, van itt nekem egy halom divatból kiment ruhám. Ezzel egy szekreny ajtaját nyitotta fel.

Elképedtem. Mi köze a szerelmek az ócska ruhákhoz?

— Nézze itt ez a bársooy öltöny, meg ez a ternő ruha, aztán ez a barech; — még alig viseltem

— Nagysád kérem én bánulok!

— Ugy-e szépek s még jó áron elkelhetnek?

— Nem, ezt nem tűrhetem tovább Tréfa ez, vagy guny? Véget kell vetnem a játéknak, s hogy véget vessek térdre hullottam szépem előtt a mint azt otthon elpróbáltam

— Nagysád, könyörgöm ne üzzön játékot szegény szivemmel, én szeretem, én imádom kegyedet!

— Micsoda? — Megbolondult!?

— Közel vagyok hozzá

— Ez vakmerőség; ez szemtelenség egy tand lertől.

— Mi, micsoda. én egy tandler?

— Nos, igen. Hiszen azt mondá, hogy ön az a Beregi s én önnek régi ruháimat akarom eladni.

— Nagysád az istenért, elveszitem az eszemet. Igen, én Bereghy vagyok, de soha sem kereskedtem ócska holmikkal.

Szépem lángoló tekintettel nézett reám, mint egy boszuló cherubim; aztán nagyot toppintott picziny lábacskájaival, megragadta karomat s az ablakhoz vonszolt — Hát az mi? — kérdé az átelleni házra mutatva.

Elképedtem. A ház oldalán, melyben én laktam, óriási czégtábla volt kifüggesztve e fölirattal:

BEREGI BOLDIZSÁR
ódnóságok kereskedése.

— És egy tandler még szerelmet mer nekem vállalni! Ah ez sok, ez iszonyu. Jösz te kedves férjem nézd ezt a szemtelen ember, lábaimhoz borult s szerelmet vallott. Egy tandler!

Igen, a férj lépett be. De én nem vártam meg a kifejlődést; magamon kívül, megsemmisülve, futottam ki a uytva hagyott ajtón. Hátam mögött suhogott valami, úgy hiszem a férj botja, — talán le is csapott hátam közepére, nem tudom bizonyosan, mert mi a test fájdalma a lélek fájdalmához képest?

Eszeveszetten futottam le a lépcsőn, keresztül az utcán, be egyenesen a boltba, a mely fölött az ominosus czégtábla lógott az én becsületes, tisztességes nevemmel.

A boltban rengeteg ócska holmik közt, egy vén zsidó ült.

— Hallja az ur — rivaltam rá — én vagyok Bereghy Boldizsár!

— Wie heist? Maga a Bereghy Boldizsár, akkor mi vagyunk rukuságban.

— Az ördöggel atyafi az ur, nem velem! Hogy meri nevemet bitorolni?

— Wie heist bitorolni?! Thodja meg az ur, hogy én azt a nevet az exelens őről kaptam ütven kraj czárért. Az én nevem volt annak előtte, Berger Abraham, de a név magyarosító thársaság csinált belőlem Bereghy Boldizsárt s tegnap óta vagyok Bereghy! Pünkhüm!

Semmivé lettem! Megszégyanülve sompolyogtam ki a boltból, még szerencse, hogy innét is ki nem dobtak.

Es azóta oda van a lelki nyugodalmam. Rögtön kiköltöztem más városrészbbe, de mit használ ez, mikor szomorú esetem emléke mindenütt üldöz.

Ismerőseim is megtudták a dolgot s most én vagyok a hivatalban az élezek czéltáblája.

De gondoltam valamit. Most én eserélem meg a nevemet. Bereghyből leszek Berger; akkor tán elfelejtü azt a historiát, a mi a Bereghy névhez van kötve.

Nemde jó gondolat nyájas olvasó?

Reb Knófelesz Pinzelschweif élményeiből.

A malkor, hodj a nodjságos Szentgyörggy Abrohám oreság-hoz mentem vizitirozni, hodj a megszarodt nyolbőröket ávedjek — kivel tofalom mogamat szemközti? mint az enjim kallég: a Softleeszszel, oki szintén vizitet tett a kastélba bele.

Nadjlelkő vadjom! s oda pislontottam az enjim kollégnek hodj én nem fagom licitirozni a nyolbőrökre, hodj idj leszálljon az üvéké ár. Ű megértette engimet és megkopta a nyolbőröket üt florénnal olesóbban s egyttal neküm adott két florén üt hatost, mivel hát én nadjlelkő voltam és nem licitiroztam.

Vggig sétálva a Királ-otczán a molt szombaton edj finom szivarvée vált a szájamba, ozaz hodj finom volt-e ozt nem is todok bizomosan, mert az elejét valtaképen nem is én szivtam.

Megállitattam edj oreságot, hodj odna nekimnek edj kis tőzet.

Ű szivesen nyójtotta neküm a szivarját; regálitas vált, mert hát mindjárt megismertem a formájáról. Véletlenül oztán el is eseréltem az enyim szivarvoéget ozeval oreságóval s ozonnal a tolsó oldala menekültem át mogamat. — Visszatekintheik félszszemmel és láthok, hodj az oreság eldabta már a kezébe adott szivoromat s hallok, hodj odjansak szidja a folhadjima minden gerezdjét.

Ez enghimet természetesen nem zsenirozta, hanem büszkén sétáltam tavább és vártam, mig a vége felé ez a szivor is kiallosza mogát.

Minop mikor vadj hősiz mogom formájó-fiatal emberrel molattam mogamat este edj kávéházban — odaintek hozzámhoz a a czigánj primást, hodj hozzá el nektüknek az enjim nótat, mire oztán gavallerosan elrepitek edj tiz florénos bankót és edj darabot oda is odtam belille neki.

Persze a czigánj hozta oztán nekünknek, omít sak parancsoltam, azt hívén, hodj a bonkú túbbi részét is megkopja a — szomar.

De nem kopta meg, honem mikor eljöttünk a molató heljrol szivesen visszadta nekimnek üt hatost.

Uj khüll olesun, jól molatni!

A zsidó iskolából.

A Kóbi jerek: Professor ór kérek szépen a Zámi edj réboszt adta fül en nekimnek, t. i. hodj mi az a — Baja?

Tanitó: Jól van, azt a réboszt én fagak megfejtteni. Bhaja? oz nem edjébb, mint edj betegség, mert mikar töletektől a mámi megbetegszi magát — a dakter is mindig azt kérdi túle hodj mi a — bhaja?

Hóser adomák.

A zsidó nem ember. Segéd: Gazd'uram, ott kin van egy ember, és két zsidó; gazd'urammal akarnak beszélni.

Gazda: Szerinted a zsidó nem ember? Hát mikor tartod a zsidót embernek?

Segéd: Biz csak akkor, ha a friss hóban a lába nyoma ott marad, mert akkor szoktuk mondani: ni ni itt aligha nem ember járt.

Gazda: Igazad van fiatal barátom.

Családi nyavalya. Bottenstein: Ünnek barátom tyókszeme van? Nem is tudtam. És mióta van ünnek tyókszeme?

Schärfel: Ó kérek, ez nekünk van edj csoládi nyavalya; már az opántól szármozta mogát.

Még olyat sohasem tett. S A. Ujhelyen az odavaló zsidó kocsmáros egyik pinczerje felakaszította mogát s mire e tettét észrevették — már ki is szenedett.

Szolgabiró a kocsmárhoz: És mi vihette a szerencsétlent erre a ballépésre?

A kocsmáros: Én nem thodok, hodj mi lehet erre nézve az uk; az igaz hodj sukszor ivott és rézgeh is valt, de ilyet még suhasem tetthe.

Azt már ugyis tudja. Almalopáson érvén a kertesz a zsidó gyereket utána iramodott, mondván: megállj csak te vásott kölyök majd megtanítlak én téged almát lopni.

— Köszönök — kiáltott vissza a menekülő kóser tolvaj — todok én ozt már amógy is.

Jó hasonlat. — Iezig, maga megcsalt engem evvel az arany órával.

— Mérth, kérek olásan?

— Csak azért, mert mindössze is csak, tizenhat órát járt és aztán megállott.

— Hát mi csede csodálni való megh von ebben? tessék a tekintetes órnak tizenhat óraig járni és maj meglátonk, hodj megh fag állni.

Mi a boldogság? — Udj-e mámikám a szobajtót mindég nyitva küll hadjni, merth az boldogság?

— De hát kimandta nekidnek ilyent?

— Hát tegnap esthe hallottam, omint a táti azt mondta a nevelőnőnek, hodj: tedjen engimet baldaggá és hadja nyitva az éjjel a szoba ajtaját.

Beer Dániel életfilozófiai tétélei kis fiához a Beer Zámihoz.

— Te már nem is szereted engimet, táti-kám!

— És honnan gandsz azt, Zámikám?

— Hát sak onnan hodj te nem is aktatsz már engimet.

— Mboh! figyelj tehát Ha tolász egy gojmtólt száz florént, adj . . .

— Adjak tolán vissza neki? . . .

— Ighe! — heljesen beszélsz Zámikám adjál neki vissza, csak hodj 120%^o/re.

R-y L-s, S. A. Ujhely. Jó akaratát köszönjük; — a használhatót felhasználjuk. **Tormaszsz** „Arokfalván.“ A „sugár uton“ czimű apróság bevált, csakhogy addig nem közöljük, míg szerző magát meg nem nevezi Nálunk ez már regula. **H-tb F-cz.** A sok közül bevált egy. **A-cs E-e,** Ungvárt. Némi módosítással talán legközelebb. **K-s D-s,** T. Füred. A beküldött népdalt itt közöljük!

„Egy szem dió, egy szem dió . . .

Tincses, vuklis csaló zsidó!

Ahány krajczárt nyersz a babon,

Anym nyelkő vágjon agyon!“

B-ck-l-e. Költeményei közül az egyiket jelen számunkban közöljük, s azt hisszük, hogy a másokra is nemsokára sort keríthetünk. Az isten választott nép“ -ét kérjük. ifj. **G-s E-l** Bpesti Üdvözljük önt fiatal kisk barátunk a nagyok táborában! „Elvét. fel ne adja,“ de első sorban is igyekeztek sokat tanulni, hogy felnőve hasznos polgára lehessen kedves zsidaink által behálózott édes hazánknak. Beküldött cikkcsekéjét csekély módosítással most adjuk. — **Több kéziratról** és levélről a jövő számban

Előfizetési Felhívás.

A „Füstölő“ előfizetési ára

1885. év január 1-től

Egész évre . . . . . 2 frt.

Fél évre . . . . . 1 frt.

Az előfizetési pénzek mielőbbi szives beküldését kérjük, hogy a szétküldést pontosan esz-közölhessük.

A ki 5, legalább is féléves keresztény előfizetőt gyűjt a „Füstölő“ számára, annak egy tiszteletpéldánnyal kedveskedik a kiadó-hivatal.

Az előfizetési pénzek legzélszerűbben postalavánnyal a „Füstölő“ kiadóhivatalába (Budapest, VIII, Eszterházy-utca 12. sz.) intézendők

Bartalits Imre kiadó.

A füstöt eregeti: **Bors Vitéz.**